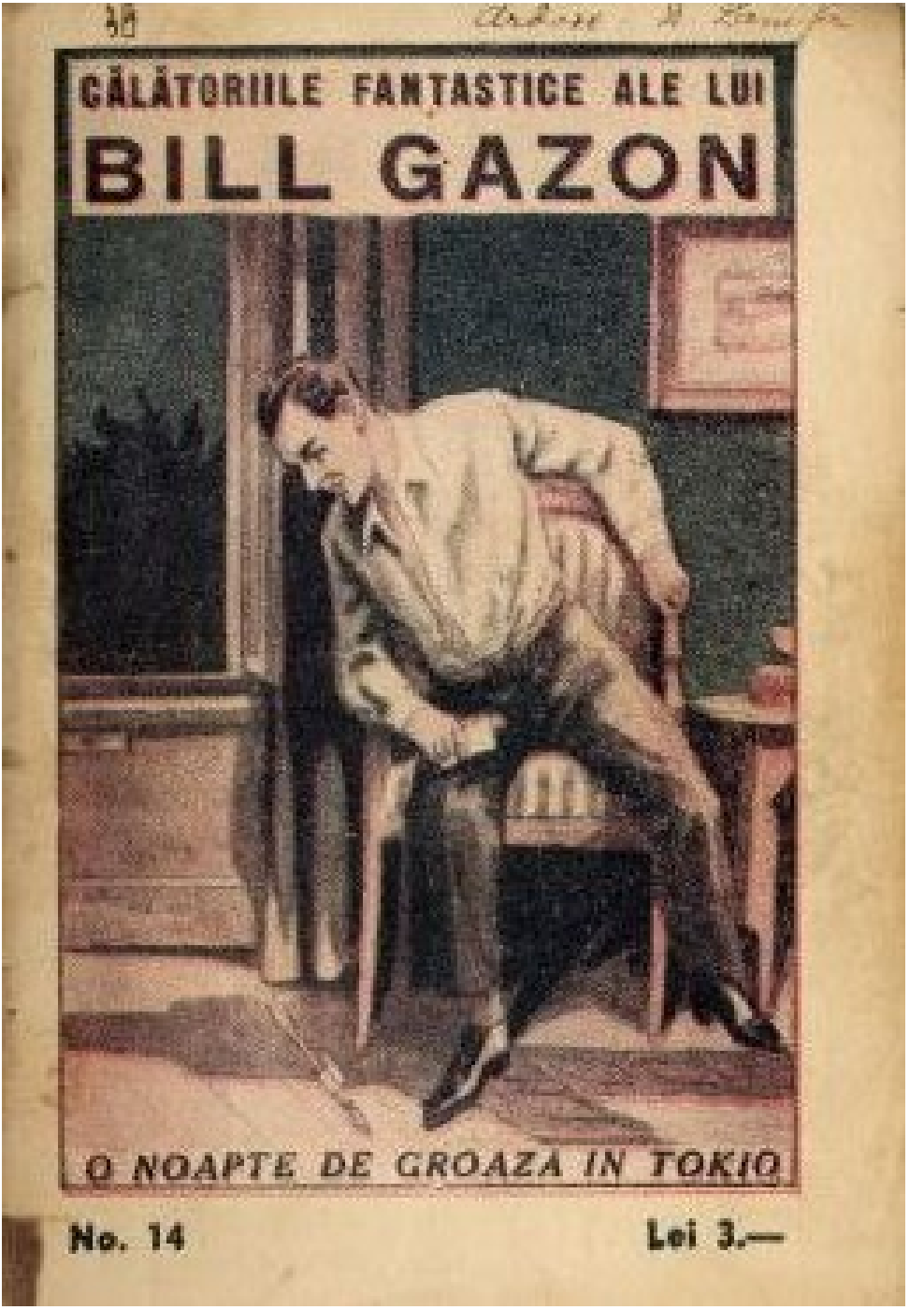
CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON
O NOAPTE DE GROAZĂ IN TOKIO
No. 14
Lei 3.—

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

O NOAPTE DE GROAZĂ ÎN TOKIO

Nr. 14

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să

răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ei bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

O noapte de groază în Tokio

Capitolul 1
Trei semne

Bill Gazon şedea în camera-i dela hotel, cătând ţintă înaintea sa. Câte nu încercase el să găsească pe sora sa Thea şi, totuşi, nu înaintase nici cu un pas!

Se făcea tot mai întunerie. Ploaia răpăia în geamuri. Felinarele de pe stradă oscilau la suflarea vântului şi o luminau prea puţin.

Bill Gazon sări în picioare şi începu să umble de colo, nelinişţit. Capul îi ardea de atâta sbucium.

Deschise fereastra, spre a se mai răcori puţin. Lampa electrică dela intrarea hotelului îl lumina din plin: nu se vedea însă niciun om pe stradă.

Adică da! Nu se strecura o siluetă în umbra caselor de peste drum?

Bill Gazon nu-i dete atenţie. Lăsă fereastra deschisă şi făcu lumină în cameră, fără ca nici el singur să ştie de ce. Poate că se temea de gândurile ce-l chinuiau.

O, Dumnezeule. când se va termina, oare, cu peregrinările sale? Parcă era un lucru făcut!

Reuşise, până acum. să se ţie pe urmele Theei şi apoi, deodată, dispăruse: intrase ca'n pământ.

Şi tocmai asta era partea cea mai gravă: că trebu-ia să lupte cu nişte duşmani necunoscuţi.

Îşi aprinse o ţigară şi se apropiă iarăşi de fereastră, cufundându-şi privirea în norii de pe cer.

Deodată sbură ceva în cameră şi căzu pe masa de fumat, trântind jos câteva accesorii ale garniturii de fu-mat.

Bill Gazon sări înapoi şi, ascuns după draperii, se uită cu băgare de seamă în stradă.

Nu se vedea nimeni. Nici nu căută mult, ci se duse la masa de fumat şi se uită la proiectil. Era o piatră, de care atârna un bilet muiat de ploaie.

Tăiă aţa ce lega răvaşul de piatră şi despături hârtia udă. Nu era însă nimic scris pe ea.

Ce o fi însemnând aceasta? Bill Gazon luă piatra şi constată că, atunci când desfăcuse hârtie, îi scăpase neobservată o buclă.

Aşa dar, un semn! Luă părul în mâini. Era blond. Nu putea proveni decât dela sora sa Thea.

Dar era oare singurul semn? Luă din nou hârtia în mâini şi se apropiă de lumină. O examină însă zadarnic, căci nu putu descoperi nimic pe ea.

Adică stai, nu erau nişte urme pe ea, ca făcute cu unghia? Ploaia însă stricase totul, Bill Gazon nu putu descifra nimic.

Ce o fi însemnând toate acestea? Dacă sora sa i-a trimes o buclă ca semn, de ce nu-i dezvăluia locul unde se află?

N`avea cumva vreun creion? Era aşa de riguros păzită ? Dar de unde ştia dânsa că el e aci?

Îl năpădeau întrebări peste întrebări.

Un strigăt, ca scos de un om la mare strâmtoare, răsună în stradă, trezindu-l din gânduri.

Fără să ţie seamă că stă în lumină şi prezintă

astfel o bună ţintă, alergă la fereastră şi se uită în stradă.

Ţipătul de ajutor răsună încă odată, de astădată pe jumătate năbuşit, după care se făcu iarăşi tăcere.

Se aplecă pe fereastră, dar nu putu zări pe nimeni. Totuşi, parcă se luptau trei oameni în capătul străzii?

Se putea însă să fie umbrele firmelor şi a reclamelor ce fluturau în vânt. Şi iată că viziunea dispăru: strada era iar goală.

Bill Gazon luă bucla şi sezu pe un scaun. Gândurile se precipitau haotice în capul său.

Să tot fi stat astfel un ceas, când o săgeată sburătă pe fereastră ce continua să fie deschisă, înfigându-se cu vârful, în podea, chiar iî faţa lui.

Sări, speriat, în picioare, uitându-se la săgeata ce vibra încă, apoi se duse cu băgare de seamă la fereastră; veni însă prea târziu.

Necunoscutul ţintaş dispăruse iarăşi.

Bill Gazon trase cu urechea, dar de rândul acesta nu se auzi niciun strigăt de ajutor; doar ploaia continua să curgă.

Se întoarse şi scoase săgeata din podea. Pe după coadă era aninată o hârtie. O desprinse binişor.

Conţinea, la rându-i, o buclă blondă.

De astădată însă era alăturat şi un petic de hârtie, rupt dintr`un mers al trenurilor şi pe care se citea cuvântul: Iokohama.

Prin mintea lui Bill Gazon gândurile se învolburau.

Ce să fie toate acestea?

Voia cumva sora sa să-i comunice că a fost târâtă la Iokohama? Dar ce rost avea bucla?

De ce trimisul nu venea sus la el, din moment ce ştia unde locuieşte? Nu se dumirea de loc.

Compară cele două bucle.

În acelaşi moment, cineva bătu în uşa camerei sale.

Ascultă cu încordare, dar bătaia nu se repetă. Sări la uşă şi o deschise.

Nu se vedea nimeni pe culoar. În schimb, răsună pe scară un ţipăt răguşit.

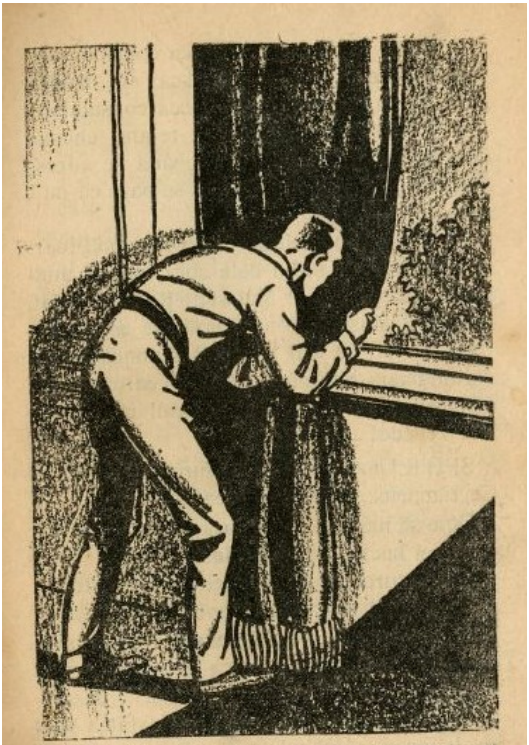

Bil Gazon sări înapoi şi, ascuns după draperii, se uită cu băgare de seamă în stradă. (Vezi pagina 4).

Bill Gazon alergă afară şi se aplecă peste balustradă. Nu văzu însă pe nimeni. Veniră şi câţiva servitori ai hotelului, cari auziseră şi ei ţipătul, fără însă a vedea pe nimeni. Bill Gazon îi trimise jos.

Portarul nu văzuse şi nu auzise nimic. În tot hotelul nu era de găsit niciun străin.

Cine să fi strigat ajutor?

Bill Gazon se înapoiă, dând din cap. Când însă deschise uşa camerei sale, văzu un cuţit înfipt afară în

lemn.

Îl scoase şi-l luă cu el înăuntru. Pe după mânerul lui era, de asemenea, legată o hârtie. O desprinse mirat.

Conţinea tot o buclă blondă şi un petic dintr'un mers al trenurilor.

De astădată însă era tipărit pe el Akita.

Bill Gazon se apucă cu mâinile de cap. Ce drăcie mai era şi asta? Doar era cu neputinţă ca sora sa să-i fi trimis în acelaşi timp trei bucle, indicând două localităţi diferite.

Telefonul din cameră sună.

Centrala hotelului il vesti că consulul norvegian doreşte să-i vorbească şi, imediat după accea, se auzi chiar vocea consulului:

- Dragă domnule Gazon, te-am chemat de două ori până acum, întrebând de adresa dumitale. Bagă de seamă, mi se pare că nu e ceva în regulă.

- Şi eu am primit de trei ori în mod foarte misterios un semn dela sora mea şi anume:... dar ce-i asta? Mai sunteţi la aparat, domnule consul? Domnişoară, de ce mă întrerupi? Ce, nu eşti vinovată dumneata? Un deranjament pe linie? Te rog, cearcă de restabileşte legătura cu consulatul norvegian. Dar repede!

Şi Bill Gazon atârnă în furcă receptorul.

Ce tâmpenie şi întreruperea asta!

Dete să meargă spre masa pe care se aflau cele trei bucle. Nu izbuti însă.

Inima aproape să înceteze de a-i bate. Se uită aiurit la fereastră şi apoi la uşă.

Nu-i venea să creadă ceea ce vedea şi-şi dete cu mâna peste ochi, ca şi cum ar fi voit să gonească o nălucă.

Atât la fereastră cât şi la uşă stătea câte un japo-nez, zâmbind cu cruzime.

Nu era o arătare si Bill Gazon se şi reculese în-dată.

Oamenii cari intraseră în camera sa în mod inexplicabil erau duşmanii săi. Înţelese pe dată ce voiau dela dânsul.

Dintr'un salt, fu lângă masa pe care se aflau buclele, dar în acelaşi timp Japonezii năvăliră asupra lui, cu un avânt aşa de năpraznic de parcă ar fi voit să-l turtească între dânşii.

El se lăsă repede, pe vine, astfel că duşmanii se ciocniră cu capetele; se împleticiră şi se apucară de tidve gemând. El profită de acest moment, strânse buclele şi hârtiile de pe masă, le ascunse în buzunar şi făcând un pas înapoi, lovi pe Japonezii cari îl atacaseră din nou.

0 luptă turbată se încinse.

Cei doi indivizi galbeni, cu tenacitatea caracteristică Japonezilor, se azvârliră asupra lui Bill Gazon.

Acesta trebuia să se lupte cu doi duşmani şi se re-trăgea încet, ca să-l adăpostească zidul.

Ar fi putut striga ajutor, dar nici el nu ştiu de ce n'o făcu. Probabil că nădăjduia s'o termine el singur cu cei doi adversari.

Înălţimea sa şi, deci, braţele-i mari îi veniră de mi-nune într'ajutor, căci putea astfel ţine pe agresori la distanţă.

Fireşte însă că situaţia aceasta nu putea nici să dureze la infinit, căci Japonezii îi se strecurară de sub braţe şi se năpustiră asupra lui.

El se tot da spre perete, de unde avea să se apere într'altfel, dar în acelaşi moment simţi că-i s'a aruncat un laţ pe după cap. Îşi duse mâna la gât şi apucă şnu-rul de mătase cu care era smucit în jos.

Cei doi primi agresori se azvârliră asupră-i, rânjind batjocoritor. El îi întâmpină cu lovituri de picioare.

Încetul cu încetul. forţele-i slăbiră, plămânii săi se goliră de aer; simţea că e pe cale să-şi piardă cunoş-tiinţa. Lăsă deci pe cei doi primi agresori şi se întoarse spre cel de al treilea.

Se cutremură. Faţa ce o văzu părea să fie a

diavo-lului în persoană.

Omul din spatele său, care încerca să-l smucească la pământ, avea doar un ochiu. Orbita din stânga era goală.

Pe obrazu-i se întindea o cicatrice roşie, lată, ce contrasta viu cu pielea galbenă şi-l împărţea în două părţi inegale, dându-i un aspect de caricatură oribilă,

Plin de dezgust, Bill Gazon voi să-l lovească, dar nu-l nimeri, ci se împletici şi căzu, trăgând după dânsul pe duşman.

Până acesta să-şi revie din spaimă, Bill Gazon îl apucă de gât. Faţa agresorului se contractă.

Dete drumul laţului, cercând să se desfacă din încleştarea de fier a lui Bill Gazon.

Acesta-şi desfăcu laţul dela gât, cu mâna stângă, fără însă a putea şi să se scoale, deoarece ceilalţi doi se repeziseră asupră-i, apăsându-l în jos. Totuşi. el nu slăbi pe aruncătorul de laţuri, deşi ei se căzneau să-i desprindă degetele de pe gâtul lui.

Abia după ce acela se învineţi, Bill Gazon îi dete drumul şi, ridicându-se dintr’o opintire, se scutură de primii doi agresori.

Până ei să se poată reculege, îi doborâ cu nişte upperkut-uri bine ţintite.

Alergă apoi la sonerie ca să cheme pe servitori.

Apăsă însă degeaba pe buton, căci nu veni niciun chelner sau boy; sârmele fuseseră tăiate.

Se repezi atunci la telefon, dar şi el fusese scos din funcţiune.

Cei trei Japonezi fură iar pe picioare. Bill Gazon nu citea în ochii lor decât furie cruntă şi dor de distrugere. Nici că se putea aştepta din partea lor la vreo cruţare.

Capitolul 2

Cutremur

Ca să fugă, era prea târziu. Se lipi cu spatele de perete, spre a feri un atac din partea aceea.

Cei trei Japonezi veneau spre el încet, aplecaţi ca pisicile, gata să sară, Bill Gazon însă îi privea neînfricat.

Acum trebuia să înceapă o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Deodată, Bill Gazon simţi duşumeaua coborându-se şi ridicându-se.

Toţi patru se priviră ţintă şi se clătinară din cauza sguduiturii, dar îşi recăpătară repede echilibrul.

Ţipete răsunară în noapte.

Japonezii deteră buzna afară. Bill Gazon se uită mirat după ei.

Deodată se produse un nou sdruncin, ce venea de jos şi el se uită uimit la peretele care se îndoi ca hârtia.

Se repezi şi el afară. Pe culoar se izbi de alţi pasageri cari ţipau şi gesticilau, năvălind cu toţii clae peste grămadă spre scară.

Un cutremur!

În noaptea aceea tot Tokio striga ajutor. Toţi călă-torii se înghesuiau speriaţi pe scări, fiecare căutând să scape mai întâi.

Din moment în moment, casa se putea nărui, îngropând sub dărămături pe toţi cari nu vor fi ieşit la timp la aer liber.

Bill Gazon văzu pe culoar o femeie cu doi copilaşi, cari se încleştau, plângând, de mama lor, de ea nu se putea mişca. Îi luă pe amândoi în braţe.

- Urmează-mă! — porunci el femeii.

Coborî căte două-trei trepte deodată, ieşind în grădină, unde depuse sarcina în colţul cel mai din fund, predând pe copii mamei lor.

După aceea, se înapoiă. N’ajunse însă bine la hotel, când un sdruncin ridică pământul de un metru şi-l lăsă iarăşi jos.

Imensa clădire se prăbuşi în troznete. Încetase să plouă, dar lumina electrică se stinsese pretutindeni. Bill Gazon alergă în stradă.

Din toate părţile răsunau scâncete şi gemete, oa-menii sbierau şi urlau, în frica ce-i domina. Şi iată că se auzi ţipătul înspăimântător:

— Foc!

Flăcările ţâşneau dintre dărămături, luminând în mod înfiorător noaptea.

Furtuna le alimenta, purtându-le dela o stradă la alta. Şi, în acest timp, pământul era săltat mereu de noi sguduituri.

Bill Gazon traversă străzile, fără să se sinchi-sească de primejdia ce-l pândea în întuneric, din cauza gropilor ce se formaseră şi a caselor prăbuşite.

Îl însufleţea o vagă speranţă că s’ar putea să-şi găsească surioara, în această dezlănţuire a elementelor firii.

Drumul îi era, adesea, luminat de marea de flăcări ce se produseseră din cauza conductelor d gaz sparte şi vedea, atunci ,un dezastru înfiorător, ce nu se poate descrie.

Oameni disperaţi sburau afară din casele lor. La lumina vie a dărămăturilor ce ardeau, zări deodată pe cei trei indivizi cari il vizitaseră la hotel în mod aşa de sinistru şi, deodată, îl năpădi un gând pe care se hotărâ să-l puie neapărat în aplicare.

Oamenii aceştia fuseseră la el din cauza surorii sale; erau deci în legătură cu acei cari o ţineau seches-trată.

Fireşte că aveau să se ducă acum la vizuina lor şi, dacă i-ar urmări, ar afla locul unde se găsea Thea.

Prinse dar să urmărească pe cei trei Japonezi, cari îşi croiau drum prin mulţimea innebunită, alergând în direcţia nord-estică.

Nu-i slăbea din ochi, urmărindu-i la mică distanţă. Era o goană obositoare şi prea adesea se poticnea de grinzi sau oameni zdrobiţi.

Mereu însă se scula, continuând să alerge după cei trei.

Urmărirea dură peste un ceas, fără ca indivizii să fi ajuns la destinaţie. Părăsiseră de mult centrul, afundându-se dincolo de barieră.

Urmărirea era mai grea pe şes şi Bill Gazon trebui să mărească distanţa spre a nu fi zărit de Japonezi. În acelaşi timp însă, risca să-i piardă în întuneric.

Şi se şi întâmplă ceea de ce se temuse.

Oamenii dispărură subit, parcă i-ar fi înghiţit pământul.

El însă nu renunţă la hotârârea sa. Înaintă în aceeaşi direcţie şi socoti, în curând, că a găsit motivul dispariţiei subite a Japonezilor.

La dreapta drumului se ridica o casă şi, pe cât putu el distinge în întuneric, era o clădire de cărămidă cu un singur etaj.

Se strecură cu băgare de seamă tot mai aproape. Deşi cutremurul n’o dărâmase, totuşi îi produsese crăpături zdravene.

Nu se vedea nicio lumină. Bill Gazon trase cu urechea; nu percepu însă nicio mişcare.

Locatarii o părăsiseră probabil şi, totuşi, el era convins că cei trei Japonezi intraseră întrânsa.

Dete târcoale clădirii şi se opri la uşă. Nu stete mult pe gânduri. Întâmple’ se orice s’o întâmpla, el ţinea să se convingă de realitate.

Apăsa binişor pe clanţă şi ascultă de nu se aude ceva în casă. Nimic însă. Intră deci cu curaj şi închise uşa.

De jur împrejur domnea întuneric adânc; Ce pros-tie că n’a luat cu dânsul o lămpiţă!

Înaintă trei paşi şi căută prin buzunar nişte chibrituri.

În sfârşit găsi şi tocmai voia să aprindă unul, când, deodată, se făcu în casă lumină.

Închise pentru un moment ochii, orbit, iar când îi redeschise, zări în faţa lui pe omul cu chip de caricatură.

Făcu un pas înapoi, speriat şi scârbit, dar două braţe îl şi înşfăcară pe la spate.

Căzuse într'o cursă.

Îşi dete pe dată seama de primejdie, căci omul cu chip de caricatură şi ţinea pregătit un laţ de mătase.

Bill Gazon se îndoi repede de genunchi, astfel ca Japonezul care-l ţinea din spate îi veni pe umeri, şi se răsuci repede; adversarul, care nu se aşteptase la manevra aceasta, îi dete drumul şi fu azvârlit cu toată puterea în omul care ţinea laţul.

Amândoi căzură la pământ.

E drept că al treilea tăbărî pe Bill Gazon, dar fără vreun rezultat, căci o directă îl culcă grămadă.

Bill Gazon profită de această clipă spre a-şi roti ochii prin casă. O scară de lemn nu prea înaltă ducea la etaj.

Se căţără repede pe cele câteva trepte, dar Japonezii se şi luară după el.

Îi lăsă să se apropie şi apoi încălecă, dintr'un avânt, pe parmaclâcul de lemn, alunecând jos, pe dina-intea Japonezilor uluiţi.

Sări. râzând, la uşă. Planul său era să închidă pe cei trei în casă şi să-i prindă unul câte unul.

Care însă nu-i fu spaima, constatând că uşa era încuiată sau zăvorâtă pe dinăuntrul ! Şi, până să găsească zăvorul, Japonezi îl şi ajunseră, trăgându-l înapoi.

Nu mai era de evitat o luptă.

Se scuturâ încă odată de cei trei şi căută să se lipească de perete. Japonezii triumfau. De acum nu le mai putea scăpa vânatul alb. Se ghemuiră, gata să sară, şi se năpustiră asupra lui Bill Gazon ca să-l

strivească de perete.

El însă prevăzuse aceasta şi se lăsă repede jos.

Ei se izbiră cu ţestele de perete şi începură să urle de durere. Şi, pe când ei îşi frecau capetele, el avu timp suficient să-i facă knock-out, pe unul după altul, fără prea multă osteneală.

În zelu-i sportiv, era cât pe aci să-i achite, când îşi aminti de situaţia-i extrem de periculoasă.

Trebuia să iasă cât mai de grabă din casa aceasta, căci adversarii aveau să-şi revie curând şi era proble-matic că ar mai repurta o asemenea victorie.

Afară de aceasta, îi slăbiseră şi forţele, iar Japonezii erau în număr mai mare.

Căută iar să se salveze pe la uşă. Cu toate sforţările însă, nu cedă.

Ce era de făcut? Timpul trecea şi situaţia se agra-va. Fără a mai sta un moment pe gânduri, urcă din nou scara.

Toate uşile dela etaj erau încuiate. Se propti de una, ca s'o spargă. Fiind mai slabă decât uşa din faţă, trebuia să cedeze.

Îi auzea pe Japonezi venind buzna pe scară, când uşa sări din ţâţâni. El se împiedică şi căzu într'o cameră. Până să se poată ridica, primi o lovitură sdravănă în cap, cu un obiect bont.

Mai auzi râsetele ironice ale Japonezilor, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Capitolul 3
Prea târziu

Bill Gazon deschise ochii şi privi în juru-i. Unde era? Se ridică anevoie.

O lumină vie se revărsa înăuntru pe o fereastră cu gratii... lumina soarelui.

Încercă să se dumirească asupra situaţiei sale,

deşi capul îl durea teribil.

Amintirea înspăimântătoarei nopţi îi reveni cu încetul.

Se sculă dintr’o smucire şi-şi roti ochii prin cameră.

Scoase o exclamare de surpriză. Camera era mobilată modern şi conţinea două paturi. Totul trăda că aci au locuit două femei albe, europene, cari vor fi fugit.

Uşile dela dulapuri şi cutiile dela scrinuri erau deschise. Prin cameră erau împrăştiate rochii ce vor fi aparţinut numai unor Europene.

Bill Gazon merse la lavoar şi-şi răcori craniul în lighean; după aceea, şezu pe un pat.

Nu mai încăpea nicio îndoială; aci trebue să fi locuit până mai deunăzi sora sa împreună cu prietena ei, Rusoaica; aci fuseseră cele două fete sechestrate.

Ridică de pe jos o perie de cap, scoase dintre fire un păr blond şi-l compară cu buclele ce-i se trimiseseră.

Semănau întocmai. Descoperise domiciliul surorii sale, dar venise prea târziu.

Îşi muscă buzele şi-şi lăsă capul în jos. Cu douăzeci şi patru de ore mai târziu! Deodată, fu smuls din gânduri. Un miros de foc pătrunse în cameră pe crăpătura uşii: de asemenea, răbufnea înăuntru fum. Incendiu în casă!

Alergă la uşă. Era însă încuiată. Vasăzică era cap-tiv şi avea să piară în modul acesta. Ei bine, nu era de loc dispus să se prăjească de viu. Se repezi la fereastră. Gratiile erau bine prinse în pereţi. Nici pe aci nu era cu putinţă vreo scăpare. Aşa dar, înapoi la uşă! Ea însă nu ceda asalturilor sale. Şi, de câte ori se azvârlea într’însa, resimţea o durere arzătoare la cap.

Trebuia deci să caute alt mijloc ca s’o spargă.

Cu o hotârire repede, înhăţă un scaun şi lovi în lemn, căci trebuia cu orice preţ să iasă şi cât mai repede. Era doar viaţa sa în joc.

În sfârşit, uşa cedă. Bill Gazon o dete de perete, dar sări îngrozit înapoi.

O mare de flăcări îl întâmpină. Scara ardea. Şi, totuşi, trebuia să iasă din casa, dacă ţinea să nu piară în mod 0ribil.

Pale groase de fum pătrundeau în cameră. Nu-i mai era îngăduit să şovaie.

Gata să înfrunte orice risc, sări afară, spre scară.

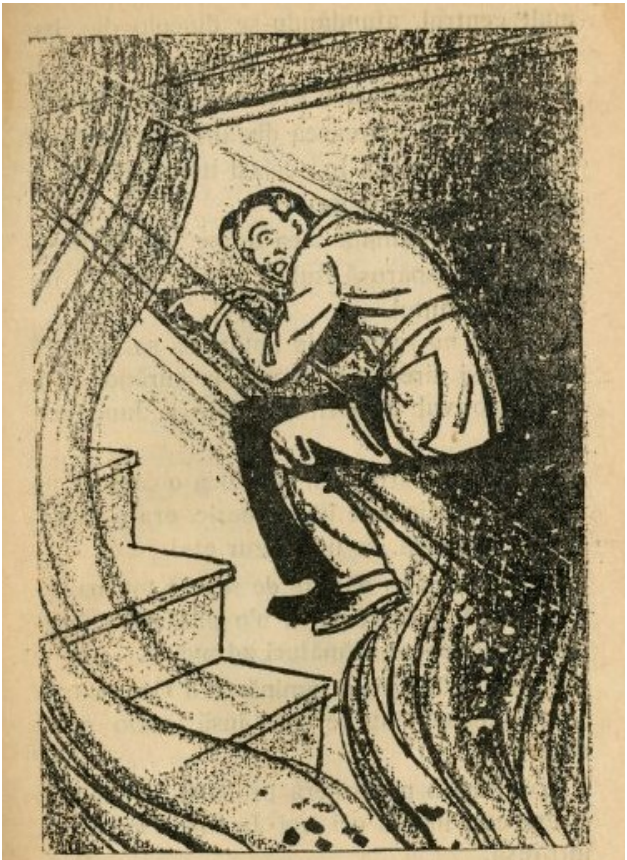

Treptele erau deteriorate; se avântă deci pe parmaclâc şi lunecă jos pe el: o cursă nebună în mijlocul flacărilor. (Vezi pagina 27).

Treptele erau deteriorate; se avântă deci pe

parmalâc şi lunecă jos pe el; o cursă nebună în mijlocul flăcărilor.

Fumul împiedicându-l să vadă, nu se opri la timp. la capătul parmaclâcului şi se dete peste cap, izbindu-se de un corp moale. Simţi că-l apucă cineva de picioare.

Se’ntoarse repede şi sări în picioare, dându-şi seama de noul pericol.

În faţa-i se afla omul cu chipul-caricatură.

- Ticălosule, pentru a treia oară îmi încrucişezi calea!

Şi, mânios şi îngreţoşat totdeodată, Bill Gazon dete să-l pleznească. Japonezul însă-i preîntâmpină lovitura, prinzându-l mâna ca într’un cleşte.

Tânărul însă şi-o smuci înapoi şi, datorită violenţei mişcării, amândoi adversarii căzură, dându-se dearostogolul. În fumul năbuşitor, ce-i împiedica să vadă, se’ncinse o încăierare aprigă, duşmanii luptându-se ca nişte fiare.

Reuşiră, în sfârşit să se ridice. Japonezul îşi înfipse ghiarele în Bill Gazon.

Tomai atunci se produse un bubuit puternic şi scara se nărui. O grindă căzu, sfărmându-se în ţăndări şi lovind pe Japonez în cap.

Bill Gazon văzu pocitania schimonosindu-se şi mai rău şi ochiu-i lărgindu-se în aşa fel că albeaţa-i avu un reflex albăstrui, în licărirea focului.

Fără să scoată un sunet, Japonezul căzu pe spate, trăgând la pământ pe adversar. Lui Bill Gazon îi trebui multă trudă să se desprindă din ghiarele muribundului.

În cele din urmă, reuşi. Se sculă cu greutate şi se împletici spre uşă.

Slavă Domnului, nu era încuiată! Altfel, Bill Gazon n’ar mai fi avut puterea s’o spargă. Ajuns afară, se trânti jos, nu departe de casa incendiată. Tâmplele-i svâcneau şi urechile-i vâjâiau. Dar scăpase!

Închise. orbit ochii. Un automobil venea fuga pe

şosea şi lumina farurilor îl izbise tocmai în obraz. V

Cei din maşină micşorară viteza de cum îl văzură şezând în stradă. iar apoi opriră de tot.

Omul dela volan se aplecă afară şi-i se adresă în limba engleză:

- Eşti rănit, de sigur, şi nu poţi merge mai departe?

- Sper să pot.

- Dacă vrei, te luăm cu noi la Tokio.

- Mă rog, bucuros, căci sunt chiar zorit să ajung în oraş.

Dar Bill şi regretă că a accepta invitaţia, căci, când cei doi necunoscuţi coborîră din automobil, spre a-i ajuta să se urce, observă că sunt Japonezi.

O voce lăuntrică îl prevenea împotriva lor, dar el nu-i dete atenţie. Doar nu-i erau duşmani toţi oamenii galbeni! Şi apoi, fiind trudit, îi era dor de odihnă.

Ochii i se tot închideau, dar îi redeschidea mereu, sforţându-se să-şi învingă oboseala.

Deodată, constată că vehiculul s'a abătut de pe şoseaua principală, apucând-o pe una mică, laterală.

Speriat şi bănuitor, se adresă către cei doi călători din faţa-i:

- Dar de ce nu mai mergeţi pe şoseaua principală?

- Presupunem că vei fi vrând să ajungi mai de gra-bă la vreun consulat, aşa că ţinem să scurtăm drumul.

Se mulţumi cu acest răspuns, dar incidentul îl dezmeticise. Trase cu urechea.Cei doi se’treţineau foarte agitaţi. Vorbeau despre motor, care, din când în când, se ’ntrerupea până ’ncetă de tot să funcţioneze şi maşi-na se opri brusc.

Japonezii săriră din ea şi-şi făcură de lucru la motor.

Bill Gazon coborî, la rându-i, apropiindu-se de ei.

Cel care făcea pe soferul se aplecă asupra motorului, tot meşterind nervos pe la ventile. Bill îi umărea

cu interes străduinţele de a-l repune în funcţiune.

Sub impulsul unei nelinişti subite, se ‘ntoarse în juru-i, tocmai la timp ca să ferească o lovitură ce al doilea Japonez voia să i-o aplice cu o cheie de şurupuri. Îşi dete pe dată seama de primejdie. Doi contra unul!

Acum, îşi explică el ciudata atitudine a celor doi. Căutaseră un prilej nimerit ca să-l doboare.

Brusca încetare a motorului fusese doar o stratagemă. Şi, de aceea, o şi cârmiseră de pe şoseaua principală, căci pe drumul acesta pustiu n’avea să se ivească aşa de repede vreun om care să-i turbure în acţiunea lor criminală. Şi nu-i fu nici greu să ghicească cine sunt aceşti doi Japonezi.

Erau aceiaşi cari, împreună cu chiorul, atentaseră peste noapte la viaţa sa. Se’napoiaseră acum, spre a se convinge dacă a pierit în flăcări, potrivit planului lor.

Găsindu-l însă pe şosea, trebuiseră să se serveas-că de un vicleşug spre a pune din nou mâna pe el. Iar el căzuse în neştire în cursa întinsă.

Bill Gazon şi'nşfăcase pe primul agresor, încercând să-i smulgă cheia de şurupuri, când cel de-al doilea se repezi pe la spate asupră-i.

Toţi trei căzură, rostogolindu-se în cercul de lumi-nă al farurilor.

Câteva secunde, fură siliţi să'nchidă ochii.

Bill Gazon reuşi în momentul acesta să smulgă primului agresor unealta, se scutură, dintr'o opintire de celălalt şi fu iarăşi pe picioare.

Avea acum o armă în mână.

O ridică, ameninţător, gata să izbească în cap pe cel de l-o ataca.

Japonezii stăteau nehotărâţi lângă automobil, ne-îndrăznind o ofensivă directă.

Bill Gazon merse inainte, pe deandăratelea, sperând să câştige, în modul acesta, o distanţă oarecare spre a putea, apoi, s‘o ia fuga în oraş, deacurmezişul

câmpului.

Japonezii se’nsufleţiră deodată şi, luând din vehicul o pătură, alergară după protivnic. Acesta le ghici pe dată intenţia.

Japonezii voiau să-i arunce pătura peste cap, ca să-l împiedice să vadă şi să se apere.

Ei o şi desfăcusecă şi se apropiau din ce în ce.

Cu tot pericolul, lui îi veni să râdă. Îl năpădise un gând mântuitor.

Se’ntoarse în goană spre agresorii uluiţi de aceasta şi, când nu mai fu decât la doi paşi de ei, sări într’o parte, dând unuia un ghiont aşa de teribil că acela se prăvăli, încurcându-se în pătura întinsă şi trăgând la
pământ pe tovarăşul său.

Amândoi se tăvăliră pe jos, într’un ghem oribil.

Bill Gazon profită de clipa aceasta şi, sărind înapoi la automobil, întoarse motorul, care, într'adevăr, nu era defect, se urcă la volan şi o luă razna.

Japonezii fuseseră dejucaţi.

Zăpăciţi de atâta îndrăăneală, se uitau, aiuriţi, după fugar. Apoi, descărcară după el gloanţe, cari îi sburau pe la cap. Stinse, atunci, farurile, continuându-şi drumul în întuneric.

Găsi, în cele din urmă, o potecă laterală ce ducea către şoseaua principală.

Ajuns aci, mări viteza. De-acum, se putea servi şi de faruri, ne mai având a se teme, deocamdată, de cei doi Japonezi.

Cârmi, vesel, spre Tokio. În curând, şi apărură cele dintăi mormane de dărămături şi case incendiate.

Din nefericire, acum trebui să oprească maşina, dealungul străzii întinzându-se o imensă crăpătură produsă de cutremur, pe care nu putea înainta cu ea.

Şi, cum sta şi se gândea ce-i de făcut, auzi nişte scâncete ieşind dintr’o casă aprinsă şi cari nu puteau fi decât ale unui copilaş.

Să fi fost cumva uitat, în panică, de către părinţi?

Fără a reflecta mult, intră în casa de unde venea vocea, care slăbea din ce în ce. Nu trebui să caute mult.

Într'o odaie plină de fum, văzu o femeie. 0 Japoneză, zăcând la pământ şi nu departe de ea o legăturică din care se ivea un căpuşor.

Atât mama cât şi copilul se aflau în mare primejdie.

Nu stele mult pe gânduri.

Luă legăurica în braţe şi încercă să ridice şi femeia, reuşind s'o apuce astfel ca s'o poată duce.

Fu o muncă trudnică să ajungă afară. Fumul îl îneca şi-i înţepa ochii. Ajuns în stradă, depuse cele două sarcini la pământ, complect istovit.

Femeia era leşinată, dar trăia şi de asemenea şi copilaşul. Bill Gazon se bucură că a reuşit să scape două vieţi omeneşti.

Mai aruncă o privire asupra casei incendiate şi se duse în oraş.

Dar vai, ce aspect avea Tokio, acest oraş cu două milioane de locuitori!

Pretutindeni dărămături fumegânde! Crăpături adânci, surpături de pământ, se vedeau pe toate străzile, pe cari patrulau oldaţi şi deasupra tuturor grozăviilor lucea soarele fierbinte.

Tokio e bântuit anual de aproximativ nouăzeci de cutremure în majoritatea lor însă neînsemnate, iar mica localitate Gifu, din spre Sud, chiar de cinci sute şaisprezece.

Pretutindeni populaţia era ocupată cu lucrările de evacuare.

Poporul japonez crede că un peşte de o mărime colosală stă ascuns sub insulă, avându-şi capul sub insula dela Nord Honşiu, iar coada între Tokio şi Kioto. Când peştele îşi scutură coada, se cutremură Sud-ul insulei.

Din cauza aceasta, regiunea sudică a Japoniei e

mai des bântuită de cutremure decât cea nordică.

Bill Gazon îşi croi loc printre dărămături, iar când ajunse la consulatul norvegian, constată că n’a suferit aproape nicio stricăciune.

- Vii târziu - îl întâmpină consulul. Eram îngrijorat din cauza dumitale, căci auzisem că hotelul s’a nă-ruit în cea mai mare parte. Dar ce înfăţişare ai! Vino să iei o gustare.

- Am descoperit domiciliul surorii tale, dar am venit prea târziu. A fost din nou târâtă aiurea.

- Nu rămâne decât să înştiinţezi poliţia. Voiu căuta şi eu să intervin serios.

În mintea lui Bill Gazon problemele se adunau grămadă.

Zadarnic însă se frământe cu ele. Chestiunea era să purceadă la o acţiune repede.

Adresându-se poliţiei, avea, cel puţin, să, afle cui aparţine casa pe care o descoperise, iar după ce va cunoaşte numele duşmanilor săi, se va fi apropiat mult de ţintă.

Era însă problematic dacă, în zilele acestea de de-zastru, autorităţile japoneze i-ar putea da repede infor-maţiunile trebuincioase şi ar fi dispusw să ia asupră-le această afacere.

Se sculă, gata să meargă la poliţie, când consulul intră în camera unde-l dusese spre a-i se servi o gustare şi-l sili să şadă iar.

- Uite, tocmai s’a adus scrisoarea asta pentru dumneata. Să sperăm că aduce o veste bună.

Bill Gazon deschise scrisoarea şi o citi.

O descurajare neţărmurită îl copleşi. Cu un gest oboist, întinse consulului hârtia. Acesta citi:

Dacă încredinţezi poliţiei această afacere, sora dumitale va muri.

Bill Gazon era convins că ameninţarea era serioasă. Ce numeroşi nu trebue să fi fost spionii celui

care trimisese scrisoarea, dacă şi aflase că Bill Gazon scă-

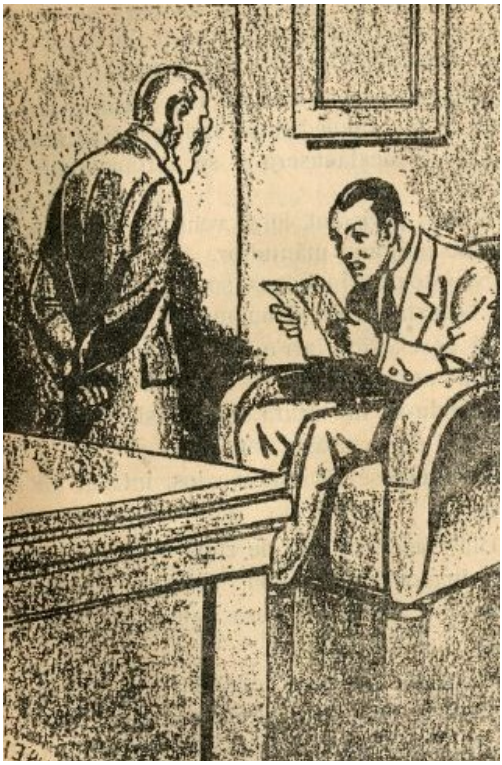

pase de moartea prin flăcări şi se afla la consul!

Era un duşman puternic cel cu care trebuia să lupte pentru sora sa. Consulul îl privi întrebător.

- Ce ai de gând să faci?

- Să caut pe sora mea Thea fără concursul poliţiei japoneze li o voi găsi. Trebue şi aşa şi vreau, domnule consul!

Numărul 15 al romanelor de aventuri

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
B I L L G A Z O N

poartă titlul

VÂRCOLACUL DIN CAMCIATCA